

Geen vervalsing

Steeds nog staan de kranten vol van de verbluffende vervalsingsaffaire des heren H. van Meegeren.

Waarom over dit onsmakelijke monstrum en dit zo in-droevig, de kunst onwaardig gesol, niet zoveel mogelijk gezwezen?

En waarom gaat men ernstig in op het doorzichtig vuige spel van dezen kwakzalver-kunstamateer met panopticum-allures?

De rechtsgeleerden — hem oordelend — doen goed hem op zijn woord te geloven, hetgeen de strafmaat slechts ten goede zal komen; de kunstgeleerden spreken elkaar tegen; aan de kunstschilders daarom de taak — horribele dictu — „de Emmaüsgangers“, ten aanzien van een in-de-maling-genomen mensheid in ere te herstellen!

Wanneer zij dit meesterwerk naderen en het — bij de gratie der Goddelijke intuïtie — opnieuw beleven, dan geven woorden als edel, innig, groots, monumentaal, plechtig, bezonnen, enz. daaraan slechts bij benadering uitdrukking.

Het is dan ook uitgesloten, dat een verwaten en gewetenloze fantast, als bij toeval (om een slordige miljoen gulden) ons het Goddelijke verheven gebeuren zou kunnen openbaren, hetgeen bovendien alleen mogelijk zou zijn bij volkomen nobele, toegewijde onbaatzuchtigheid!

Neen, om een dergelijk innig doorleefd, gewijd en gebenedijd kunstwerk te scheppen moet men begenadigd zijn en volmaakt zuiver en rein van hoofd en hand, van hart en ziel.

Anton J. Versluys